

**УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ**

ИЗВЕШТАЈ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ И ПРЕГЛЕД
ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ КОЈУ ЈЕ
НАТАЛИЈА ЈОВАНОВИЋ, мастер,
ПРЕДАЛА ПОД НАСЛОВОМ
Време, простор и тело у прози и филму Живојина Павловића

Датум: 22. март 2017.

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Датум и орган који је именовео комисију:

15. март 2017.

Наставно-научно веће Филолошког факултета у Београду.

2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назив уже научне области за коју је изабран у звање, датум избора у звање и назива факултета, установе у којој је члан комисије запослен:

1. **Др Предраг Петровић**, ванредни професор за ужу научну област Српска књижевност, предмет Српска књижевност 20. века, изабран 25. октобра 2016. на Филолошком факултету Универзитета у Београду.

2. **Др Јован Делић**, редовни професор за ужу научну област Српска књижевност, предмет Српска књижевност 20. века, изабран 15. јула 2009. на Филолошком факултету, Универзитета у Београду.

3. **Милена Марковић**, доцент за ужу научну област Драматургија, предмет Филмска и телевизијска драматургија, изабрана 12. септембра 2013. на Факултету драмских уметности Универзитета уметности у Београду.

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име, име једног родитеља, презиме:

Наталија (Предраг) Јовановић

Датум рођења, општина, република:

29. јул 1987, Београд

Датум одбране, место и назив мастер рада:

25. јун 2013, Филолошки факултет, Београд

Двоструки код у говору јунака Држићевих ерудитних комедија

Научна област из које је стечено академско звање мастера:

Српска књижевност

III НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Време, простор и тело у прози и филму Живојина Павловића

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Докторска дисертација мастера Наталије Јовановић има 335 компјутерски одштампаних страница и прегледно и систематично је подељена у неколико делова са следећим поглављима: УВОД (1–24): Наратологија – постављање термина; Прелаз ка феминизму и студијама рода; Феминизам и студије рода; Простори комуникације; Садашњост као време простора. ТЕЛО (25–148): Тело између уживања и гађења – прича о телесности у роману и филму *Задах тела* Живојина Павловића: а) Исповест и прича, б) Тело и прича; Проток и плутање – време и пасивност тела; Свака испод сукње иста; Између гађења и страсти – задах тела за којим се жуди: а) Опсесија чула вида, б) Задах тела – прелазак границе гађења, в) Вид, мирис и додир – филмски неухватљиво, г) Последице додира – кривица као грешка; Потиснута страст и дављење у свакодневици: а) Криви су сви, б) What Novels Can Do That Films Can't (And Vice Versa), в) Потиснуто и сан – жудње о којима се ћути, г) Експлозија и(ли) кретање у круг; Тело и жртва: а) Барокна огледала – тело као други, б) Предвиђени пут спасења – како се ослободити тела, в) Замрзнуто време – замрзнуте жеље, г) Срастање у вечности – стварање андрогина, д) Контрола над (при)видом; Анални секс и ништавило: а) Уживање и апосолутна слобода – тело које бира сада, б) Анални секс и самопоништење – тело између страсти и гадости, в) Ништавило и светост; Свако види оно што он види; ВРЕМЕ (149–245): Циркуларно време; Телесност и свест: циклично и кинечно кретање у роману *Ланом*; Кружно време; Линеарност и(ли) трагичност; Игре случаја и свести; Страх и бол; Сажимање времена у причи; Индивидуално време; Гледање у прошлост као гледање себе – техника кратких резова у роману *Зид смрти*; *Краљ Лир* или историја лептира: а) Стид и слом идеала, б) Гађење пред другима – згађеност над собом, в) Заробљеност у времену и простору – трагедија лептира; Небиће и биће – свет споља и свет изнутра: а) Експлозија тела – нежељено огољавање; Свесне самообмане или илузије о нежности; „Кад-тад живот мора да врисне!“. ПРОСТОР (246–297): Празан простор; Простор, време и тело у роману *Лутке на буњишту*; Тело у простор-времену; „Нећеш наћи врата“ или луткина кућа; Простор иза границе – интима и надзирање; „Ја сам клиторис! Клиторис човечанства, света и свемира!“; Неко мора да буде последњи и неко мора да буде први; Филмски простор; Тело и идеал: опстанак у простору и времену; ЗАКЉУЧАК (298–320):

Наговештавање целовитости света; Статус жене као објекта – друштвени идеал и људска жеља; Трагови женскости; Кризне ситуације – ломови у времену и производња сећања; Највећа криза – ерос и танатос – судар тела и времена; Тело – сећање и судар са простором; Кретање као бекство; ИЗВОРИ И ЦИТИРАНА ЛИТЕРАТУРА (321–335).

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

У докторској дисертацији *Време, простор и тело у прози и филму Живојина Павловића* показано је на који начин се ова три елемента повезују током изградње наратива у обе уметности – књижевној и филмској. Истакнути су начини обликовања сваког од сегмената засебно и њихова важност у изградњи Павловићевог фиктивног света. У уводу рада објашњен је значај две теорије кроз које ће ауторов стваралачки поступак бити тумачен – у питању су наратолошко и феминистичко читање текста, прецизније, оно читање које тело осветљава са позиције студија рода. Током прегледа историје развоја наратологије полази се од Платона и Аристотела и њиховог одређења *приче*, да би се потом указало и на улогу формализма и структурализма, као и доприносе класичних наратолога, чија је анализа наратива у својој основи претежно структуралистичка. У уводу кандидаткиња истиче да је један од најважнијих циљева ове дисертације да допринесе бољем разумевању законитости Павловићевог уметничког света. Елементи тог света јесу: *време (ништавило), простор (цивилизација и природа) и тело (материја)*. Обједињени они чине *реалност*. Прво питање које кандидаткиња разрешава је шта у језичком смислу јесте реалност или стварност? Како се у раду пореде прозу и филм, проблем реалности фикције није сведен само на један медијум. Ако се говори о позицији објекта/ствари као реалистичној/стварноснијој, долази се до питања: да ли је филм онда реалистичнија уметност него што је то књижевност, пошто се, на први поглед, чини да је јунак филма много чешће у позицији објекта него субјекта. Мдеђутим, нити је филм „објективнији“ онда када пажњу усмеравамо на јунака, нити онда када је она фокусирана на гледаоца. Коришћење субјективног кадра у филму допушта да се приближимо тачки гледишта јунака, да свет гледамо његовим очима. Исту функцију ће у књижевности имати унутрашња фокализација. У филму је покрет оно што дочарава илузију објективног, стварног света. Крећући се кроз тај „објективни свет“, привремено заборављамо да се кроз њега увек крећемо ми сами као субјекат који нужно перципира виђено на себи својствен начин. Филм је, много више него што је то књижевност, уметност наслућивања. Књижевност, са друге стране, јесте уметност недоречености. Иако у оба случаја попуњавамо празнине у значењу тумачењима онога што нам је сугерисано, филм има способност да сугерише сликом, а не речју. Самим тим, он не захтева „вербални обрачун“, што не значи да у објашњавању изостављеног (самима себи) и дејства виђеног нећемо посегнути за речима, али ми на тај начин преводимо виђене слике у речи. У књижевности поступамо тако што речи преводимо у (менталне) слике, које потом опет тумачимо кроз речи. Кандидаткиња је потом истакла улогу теоретичарки пониклих на темељима феминистичког мишљења које су подстицале преиспитивање устаљених концепата и укореењених подела на ум и тело,

мушко и женско. За истраживање феномена телесности кључно је деловање корпоралних феминисткиња, на челу са Елизабет Грос, која је рedefинисала дотадашње виђење тела. Тумачења тела која су проистекла из корпоралног феминизма представљају допринос постављању проблема телесности у жариште анализе, што је новина у мишљењу јер је до тада тело углавном третирано као негативна страна подељеног човека. Феминистички бунт који се усмерава ка преиспитивању устаљених значења уписаних у одређену културу, са једне стране, и наратологија, која је примарно структуралистичка, са друге, повезују се унутар феминистичке наратологије, коју осмишљава Сузан Ленсер, а затим се развија као дисциплина у 21. веку. Конкретно, у приступу Павловићом стваралаштву значајно је феминистичко читање тела и из те перспективе се аутору неоспорно може замерити неразумевање женске телесности, на шта кандидаткиња у раду указује, али њен примарни циљ јесте да укаже на место тела у наративу као централног елемента око кога се формира прича. Павловићевој прози неретко се оспорава или умањује вредност управо због фокуса на телесности и свим њеним аспектима. Намера кандидаткиње је била да табуизирану телесност третира као интерпретативно тежиште. Поред корпоралних феминисткиња, посебна пажњу ја и на читању тела у теоријама Питера Брукса и Михаила Епштејна. Са те позиције кандидаткиња даје потпунију интерпретацију Павловићеве поетике, осветљавајући њен кључни сегмент – тело. Подразумева се да је тело, иако централни елемент наратива, смештено у одређене временско-просторне оквири. Време и простор представљају градивне елементе Павловићевог уметничког света. Иако су јунаци увек смештени у конкретни простор који је детаљно описан и приказан, чини се да је код Павловића простор првенствено у функцији показатеља протока времена и осипања тела. Просторни оквири углавном бивају разорени и наружени (одабране су најчешће зграде које пропадају, железничке станице, запуштени делови града или села) као што је то случај и са телима јунака. Доминација времена над простором открива Павловићеву немодерност, ако имамо у виду чињеницу да и Жил Делез и Мишел Фуко модерно доба одређују као период доминације простора над временом. Наслов тезе *Време, простор и тело у прози и филму Живојина Павловића* подразумева усвајање спољашње перспективе која значи сужавање ка човеку и телу као оличењу његовог постојања. У самом распореду поглавља кандидаткиња сегменте тумачи из унутрашње перспективе која је Павловићу ближа – да се од тела креће преко времена ка простору. Кандидаткиња наглашава да је Живојин Павловић првенствено писац тела. Ово важи чак и за филмска остварења у којима је простор изразито упечатљив. Кретање ликова по простору заправо има за циљ да илуструје њихово кретање по времену. Јунаци су, скоро нужно, жртве својих сећања која се стапају са садашњошћу. Павловић је, дакле, аутор тела и времена. Простор представља прапочетак у који се треба вратити, и истовремено се открива као претња и нестабилност. У складу са тим, прва целина рада, под насловом ТЕЛО, која је истовремено и најобимнији део истраживања, посвећена је роману и филму *Задах тела* и детаљном тумачењу проблема телесности у контексту два медијума. Друга целина ВРЕМЕ подељена је на два мања одељка кроз које је приказано схватање два различита

времена – кружног и линеарног. У овом сегменту рада тумачена су два романа за која је Живојин Павловић добио НИН-ову награду – *Ланот*, као пример за циркуларно време, и *Зид смрти*, кроз који се тумаче механизам линеарног времена, које је индивидуално и унутар кога централну улогу имају лична сећања субјекта и његови покушаји самоодређења. Завршна целина, ПРОСТОР, обухвата роман *Лутке на буњишту* и филм *Буђење пацова*. Роман и филм одабрани су због сличности у представљању окружења у које су јунаци смештени. У оба случаја то је зграда у којој се испољава јака потреба за надгледањем и задирањем у просторе туђе интима. Показано је како је простор погодан за надзирање, те су осветљени начини на које систем контролише појединца, али и то како се гледалац/читалац лако смешта у позицију војера. На почетку поглавља „Тело између уживања и гађења – прича о телесности у роману и филму *Задах тела*“ кандидаткиња запажа да је овај роман међу критичарима у великој мери избегаван. Опасност долази не само отуда што је то роман о стајању на ивици, већ и зато што и од тумача захтева стајање на истој ивици, што је позиција непријатне изложености. Наслов *Задах тела* јасно показује да улази у подручје телесности, али наслов прећуткује да ћемо истовремено ступити у простор промишљања тела. Живојин Павловић има неколико опесивних тема, а она која читаоцу вероватно прва привлачи пажњу и јесте телесност. Тело се разоткрива при обављању свих својих функција, бива огољено и привидно сведено на натуралистички представљене нагоне. Али, тело код Павловића не мирује. Оно се мора померати и активно окупирати простор. У поглављу посвећеном феномену времена најпре се указује на два различита схватања времена – праволинијско и циркуларно, која су присутна у прози Живојина Павловића. Да би објаснила кружно време, које је својствено миту, кандидаткиња се служи студијама неких од најзначајнијих проучавалаца митског начина мишљења и њему својственог поимања темпоралности. Одабрани проучаваоци разликују се по свом приступу овој сложеној проблематици, а кандидаткиња се у свом раду задржава на нивоу истицања сегмената њихових студија који су значајни за интерпретацију Павловићевог дела. Павловићева фасцинација кружним временом очигледна је већ на почетку романа *Ланот*. *Ланот* је отворен мотивом смрти, а овај мотив и заокружује уводни фрагмент који говори о последњем извршеном лапоту, а потом отвара и наредни. У њему приповеда бивши учитељ Сима Јотић, док у логору чека остварење своје смртне пресуде. Он носи, као једно од својих најранијих сећања, успомену на смрт прадеде Петка Стојиног. Закључује и да он сам, у тренутку када казује, ишчекује смрт на исти начин као што је то чинио и Петко у далеком сећању – он зна да ће умирати донети пушка, као што је прадеди мотка. Структура овог кратког романа је таква да се читалац креће кроз време како би на крају био доведен у ситуацију да то време покушава сажети и обухватити кроз родослов. Кретање кроз време је у три поглавља која претходе родослову засновано на бирању фрагмената: митска прошлост, прошлост, и време које би се могло одредити као најближе садашњости. Кандиткиња истиче да је тему лапота Павловић изворно преузео из мита, али не треба занемарити чињеницу да, готово извесно, она долази до њега и путем филма. 1972. године Горан Паскаљевић, који сам назива Павловића својим

„духовним оцем“, снима свој први филм. У питању је *Легенда о лапоту*, краткометражно остварење које је представљало и Паскаљевићев дипломски рад. Павловића и Паскаљевића не повезује само фасцинираност возовима, већ се очигледно јавља још једна заједничка тема. 1992, двадесет година након Паскаљевићевог остварења, Павловић објављује роман о лапоту. Начин представљања је филмски, фокусиран на садашњи тренутак, уз једну битну разлику, а верујемо да је то разлог зашто је Павловићу неопходно да се овој теми врати са позиције књижевног дела – у роману имамо прилику да лапот сагледамо изнутра, одакле нам је и осветљена веза човека са природом и лапота са природним, кружним временом. Кретање започиње од наводног мита који није очекивани мит, прича која објашњава прошлост, већ је вечна садашњост. кандидатиња закључује да у основи Павловићевог романа остаје прича о опстанку и о животу који се не зауставља газећи све око себе. Наводно митско време, које је све отворило, на крају, није део прошлости јер смо и ми у том истом времену. Све напоредо постоји у једном тренутку у митосу (причи) која се не завршава јер суштина мита није у уобличењу већ, како Леви-Строс каже „у причи која се у њему прича“ а та прича је непромењива (па самим тим и вечна) и невезано за околности и преобликовања сваки читалац је разуме као мит. У поглављу „Индивидуално време: Гледање у прошлост као гледање себе – техника кратких резова у роману *Зид смрти*“ кандидаткиња уочава да се смена актера убрзава како се крећемо ка крају романа зато што Павловић прибегава употреби кратких резова. То подразумева да се прича пребацује са једне слике на другу – са једног јунака на другог. Када се кадрови брже смењују, прича постаје динамичнија. Употреба овог типа резова примењена је и у оквиру сваке од прича понаособ, а поступак подсећа на монтирање колажа сећања јунака на сопствену прошлост. Отварање успомена би, потом, било нагло прекинуто, исто као што би претходно бивало нагло изазвано одређеним сликама или ситуацијама које би послужиле као окидачи за сећање. У поглављу „Простор, време и тело у роману *Лутке на буњишту*“ прати се реакција тела на просторно-временске оквири у које је оно смештено што једна од главних тема овог романа Живојина Павловића. Питање могућности одређења сопствених граница подразумева проблем реакције појединца на *друге* који ту границу пробијају (или настоје да је пробију). Ограничавање и ограниченост индивидуе значе пристајање на оквири наметнуте споља. То су оквири реалног простора и реалног садашњег/општег времена. Субјективни оквири повезују се са унутрашњим простором и временом које је прошло, а да није довршено (чиме је постало субјективно репетитивно време). Зграда у Лубничкој 22 у овом роману јесте слика света у малом. Можда би се могла разумети и као засебни живи организам – мозаична, гротескна фигура склопљена од чудно измешаних делова тела својих појединачних станара изобличених животињским нагонима. Кружност је једна од главних карактеристика кретања јунака Павловићевог романа *Лутке на буњишту*. Кретање почиње и окончава се у истој тачки – згради у Лубничкој 22, одакле јунаци излазе и неминовно се у њу враћају. Ако тела кретање започињу и завршавају у истом месту у простору онда и сам простор у пренесеном смислу добија својства кружности –

чини се као да из њега нема излаза нити места где је могуће сакрити се. Готово свако од јунака осећа да са садашњим временом нешто није у реду. Они нису задовољни животом који живе и стога настоје да себи направе излаз у прошлом или будућем времену. Замишљање светле будућности је, са једне стране, везано за јунаке утонуле у идеологију која намеће потребу да се стари свет очисти како би се изградио нови. Као и свака идеологија, она је заснована на уверавању присталица да благостање наступа тек пошто су укинута сви фактори што доприносе урушавању идеологије, чијем се апсолутном успостављању у свету тежи. У поглављу „Тело и идеал: опстанак у простору и времену (Слика света у *Буђењу пацова* Живојина Павловића)“ прати се како се јунак филма *Буђење пацова* готово непрекидно судара са другим људима. „Ако обратимо пажњу“, истиче кандидаткиња, „приметићемо како скоро да нема кадра у коме је он сам“. Други људи, станари зграде, пролазници на улицама, недоречени пратиоци и посматрачи, стално упадају у његов животни простор. На овај начин, јунаку је у пуној мери укинута приватност, па му је самим тим, ако ћемо ићи корак даље у закључивању, укинута и могућност да свој живот оствари као сопствену замисао, те да одвоји себе од простора који га гута. Фокусирајући се на Бамберга, гледалац осећа његову скученост и до краја прати његово лутање, али чини се да свест о томе који све елементи доприносе осећању притиснутости простором није потпуна. Поред уских ходника, просторија које се осипају и урушавају, са једне стране, и отворених простора који су увек у вези са водом, земљом и блатом, један од кључних ограничавајућих фактора у кретању јесте други човек, тачније, његово тело. У Павловићевом *Буђењу пацова*, сви ликови нагињу гротескном (они су дебели, млитави, носати, ружних лица, чупавих коса, оклембешених дојки, непокретни, неки носе завој на оку). Кандидаткиња посебно истиче да је једна од опсесивних тема Живојина Павловића урушавање идеологије. Ово урушавање се увек одиграва на простору у коме постоји човек, оно неминовно дотиче човека, док га се идеологија у првом тренутку само посредно тиче. Иста ствар са урушавањем дешава се са свим идеалима, баш као и са идеологијом. У основном значењу, идеологија као замисао није негативна, нити поробљивачка. Она човека треба да оплемени, слично као и идеали којима тежи. Она и представља уређени систем идеја. Међутим, код Павловића нема могућности за остварење ничега што би пошто је коначно реализовано остало чисто и непомућено онако као што може бити замишљено. Свака мисао која се материјализује у стварности поприма карактеристике опипљиве материје. Све у шта је уплетен човек, своди се на човечију меру а та човекова мера јесте његово тело. Читав космос код Павловића премерен је телесношћу. Идеал љубави, у овом контексту, понаша се готово идентично као комунистичка идеологија. Идеја вољења уздиже другог који се воли, али, у пракси, тело тражи своје и тежи остварењу искључиво својих интереса – оно хоће да једе, пије, спава у топлом и, изнад свега, оно жели сексуално пражњење, да њиме потврди своје голо постојање, истиче кандидаткиња. У закључном разматрању Наталија Јовановић отвора могућност за повезивање сегмената на које је у раду указала са остатком Павловићевог циклуса *Дивљи ветар* и филмом *Кад будем мртав и бео*. Циљ је да се успостави синтеза и укаже на ауторов покушај да створи

заокружени свет, који, упркос својој заокружености, и даље не претендује на то да буде целовит јер није до краја сагледив.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ

„Слово љубве деспота Стефана Лазаревића“, *Свет речи – часопис за српски језик и књижевност*, 37-38, Друштво за српски језик и књижевност, Београд, 2014, 8-14

„Наратолошки приступ роману *Уста пуна земље* Бранимира Шћепановића“, у: *Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима*, за школску 2013/2014, година IX, Филолошки факултет Универзитета у Београду, Београд 2014, 337-367

„Која је прича наратологије?“, *Свет речи – часопис за српски језик и књижевност*, 39-40, Друштво за српски језик и књижевност, Београд, 2015, 46-50

„Глава Карађорђа као главни јунак *Трагедије српског господара и војска Карађорђа* Симе Милутиновића“, у: *1804, часопис Задужбинског друштва „Први српски устанак“*, година VII, бр. 11, Орашац, 2014, 50-54.

„Приповедање као компоновање у роману *Лајковачка пруга* Радована Белог Марковића“, у: *Интерпретације у Телијама : проза Радована Белог Марковића : зборник*, уредник Радивоје Микић, Лајковац, Градска библиотека Лајковац, 2015, 239-272

VII ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

У докторској дисертацији *Време, простор и тело у прози и филму Живојина Павловића* показано је на који начин се ова три елемента повезују током изградње наратива у обе уметности – књижевној и филмској. Истакнути су начини обликовања сваког од сегмената засебно и њихова важност у изградњи Павловићевог фиктивног света. Време и простор представљају градивне елементе Павловићевог уметничког света. Иако су јунаци увек смештени у конкретни простор који је детаљно описан и приказан, чини се да је код Павловића простор првенствено у функцији показатеља протока времена и осипања тела. Уз то, осветљене су опције за даље размивање и интерпретацију Павловићеве прозе или филмских остварења у истом кључу, чиме се отвара простор за будуће развијање теме. Време, простор и тело не могу се насилно потпуно одвојити као елементи наратива, али је циљ рада био да се укаже на превласт телесности код Павловића и понуди могућност за даља детаљна читања тела, која подразумевају одсуство стида од речи, прво код тумача, а затим и код читалачке/филмске публике. Самосатлним, оригиналним и теоријски утемељеним анализама докторанткиња Наталија Јовановић дала је у свом раду прегледан и минуциозан увид првенствено у прозни а потом и филмски опус Живојина Павловића са тежиштем на поетичким питањима простора, времена и тела, успешно доказујући да су то кључни конститутивни елементи ауторовог уметничког света.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

У својој докторској дисертацији Наталија Јовановић је поступно и систематично испитала прозу и одабране филмове Живојина Павловића полазећи од јасних теоријских и методолошких претпоставки. Две су кључна теоријска приступа кроз које је ауторов стваралачки поступак тумачен: наратолошко и феминистичко читање текста, прецизније, оно читање које тело осветљава са позиције студија рода. Поетику Живојина Павловића кандидаткиња је проучавала са имплицитних и експлицитних аспеката. Истраживања су усмерена на препознавање и тумачење изражајних средстава и поступака који Павловићеву прозу и филмове чине изузетним и препознатљивим уметничким делима. С циљем целовитог разумевања, тумачења и проучавања опуса Живојина Павловића кандидаткиња је истраживања употпунила интермедијалним, компаративним, језичко-стилским и културолошким приступима. У раду је коришћен научни апарат више методолошких приступа, имајући у виду специфичност теме ове докторске дисертације која укључује сагледавање и тумачење односа двају медија каква су књижевност и филм.

IX ПРЕДЛОГ

С обзиром на то да је у питању опсежно и детаљно истраживање чији су резултати важни за тумачење и вредновање не само уметничког опуса књижевника и редитеља Живојина Павловића него и односа књижевног и филмског медија, препоручујемо Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду и Већу научних области друштвено-хуманистичких наука Универзитета у Београду да усвоји позитивно мишљење о докторској дисертацији *Време, простор и тело у прози и филму Живојина Павловића* а кандидаткињу мастера Наталију Јовановић позове на усмену одбрану пред овом Комисијом.

Чланови Комисије:

др Предраг Петровић,
ванредни професор Филолошког факултета

др Јован Делић,
редовни професор Филолошког факултета

Милена Марковић,
доцент Факултета драмских уметности